

Publicerad 2016-10-22 20:24 av Solstrale

Jag spelar en egen sång som ingen ännu kan höra

ETT TÖCKENTÄCKE

omsluten av ett grepp

du slet i mina sinnen

svamlade om lyckan

som stod och kramade

jag kände ingenting

allt hade tystnat

allt hade svartnat

jag vilade i din famn

du höll om kramade mig

jag fann inget att känna

allt hade kastats ut ur mig

ett stort vrål som ekade

mobilladdaren var trasig

jag var en mobil utan batteri

jag ville skriva kärleksfullt sms

men hade inte en chans

din kram höll mig tagen

jag var fast i din värme

du var hos mig helt nära

fast mina tankar var längre bort

studsade då och då mot nuet

slog mig ibland i verkligheten

fick en blåklocka vaknade upp

ur en transformerad dröm

det var som om allt gick ihop

fast ändå isär och du kramade

du bara kramade och kramade

jag var fast i ett gammalt minne

du var helt verklig det såg jag

jag var helt verklig det visste jag

alla omkring fick en god middag

medan jag var fast i ett ögonblick

ögonblicket hade ingen tidsrymd

det kunde både vara nu och då

samtidigt som du kramade å kramade

vi alla åt och fönstret fylldes av sol

det är så som ögonblick reser i tiden

de tar tag i en och kramar en hårt

det släpper aldrig taget om en någonsin

ibland är ögonblicken goda ibland onda

men de kramar så att sinnena krokmar

samtidigt som du min älskling kramade

då blir allt en märklig sciencefiction

där jag kramar dig tillbaka i ögonblicket

vi faller till golvet och ligger där

vi kramas så vi fyller hela hallen

med våra uppfyllda kroppar i nuet

då hämtar du hem mig och jag blir kvar

då fattar du att jag varit borta

hänger upp mig på en krok

reser mig sakta men säkert

allt är verkligt förstår vi båda

även om ögonblick passerar

de far snabbt förbi drar allt för fort iväg

så blir de som kramar de som stannar

några vill dig ont men de flesta vill dig väl

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten